

Wtorek, 25 lutego 2014 r.

P7_TA(2014)0119

Ustawodawstwa państw członkowskich odnoszące się do znaków towarowych *I**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 25 lutego 2014 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (wersja przekształcona) (COM(2013)0162 – C7-0088/2013 – 2013/0089(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza – przekształcenie)

(2017/C 285/35)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2013)0162),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C7-0088/2013),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 11 lipca 2013 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 28 listopada 2001 r. w sprawie bardziej uporządkowanego wykorzystania techniki przekształcania aktów prawnych ⁽²⁾,
 - uwzględniając art. 87 i art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej oraz opinie Komisji Handlu Międzynarodowego i Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów (A7-0032/2014),
- A. mając na uwadze, że grupa konsultacyjna złożona z odpowiednich służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji stwierdziła, że omawiany wniosek nie zawiera żadnych zmian merytorycznych innych, niż te określone jako takie we wniosku, oraz że w odniesieniu do kodyfikacji niezmiennych przepisów istniejących tekstów z tymi poprawkami, wniosek ogranicza się do ich prostej kodyfikacji bez zmian merytorycznych;
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu, biorąc pod uwagę zalecenia grupy konsultacyjnej służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przedłożenie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

P7_TC1-COD(2013)0089

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 25 lutego 2014 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/.../UE mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (wersja przekształcona)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114 **ust. 1**, [**Popr. 1**]

⁽¹⁾ Dz.U. C 327 z 12.11.2013, s. 42.

⁽²⁾ Dz.U. C 77 z 28.3.2002, s. 1.

Wtorek, 25 lutego 2014 r.

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,
po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,
uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,
stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE ⁽³⁾ należy wprowadzić szereg zmian. Dla zachowania przejrzystości dyrektywę tę należy przekształcić.
- (2) Dyrektywą 2008/95/WE zharmonizowano główne przepisy prawa materialnego w zakresie znaków towarowych, które w momencie przyjęcia uznano za wywierające najbardziej bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego, utrudniając swobodny przepływ towarów i swobodę świadczenia usług w Unii.
- (3) Ochrona znaków towarowych w państwach członkowskich współistnieje z ochroną dostępną na poziomie Unii za pośrednictwem europejskich znaków towarowych stanowiących ważne w całej Unii prawa własności intelektualnej o jednolitym charakterze, jak określono w rozporządzeniu Rady (WE) nr 207/2009 ⁽⁴⁾. Współistnienie systemów znaków towarowych na poziomie krajowym i unijnym stanowi podstawę unijnego podejścia do ochrony własności intelektualnej.
- (4) Zgodnie z komunikatem Komisji z dnia 16 lipca 2008 r. „Europejska strategia w zakresie praw własności przemysłowej” ⁽⁵⁾ Komisja przeprowadziła kompleksową ocenę ogólnego funkcjonowania systemu znaków towarowych w całej Europie, obejmującą szczebel unijny i szczeble krajowe oraz ich wzajemne powiązania.
- (5) W swoich konkluzjach z dnia 25 maja 2010 r. w sprawie przyszłych zmian systemu znaków towarowych w Unii Europejskiej ⁽⁶⁾ Rada wezwała Komisję do przedstawienia wniosków dotyczących zmiany rozporządzenia (WE) nr 207/2009 i dyrektywy 2008/95/WE. W ramach zmiany wspomnianej dyrektywy należy uwzględnić środki służące zwiększeniu spójności przepisów tej dyrektywy z przepisami rozporządzenia (WE) nr 207/2009, a co tym samym ~~ograniczeniu~~ **doprowadzi do ograniczenia** obszarów rozbieżności w ramach systemu znaków towarowych w całej Europie, **przy jednoczesnym utrzymaniu krajowej ochrony znaków towarowych jako opcji atrakcyjnej dla zgłaszających. W tym kontekście powinna zostać zapewniona komplementarna relacja między systemem znaków towarowych Unii Europejskiej a krajowymi systemami znaków towarowych.** [Popr. 2]
- (6) W swoim komunikacie „Jednolity rynek w obszarze praw własności intelektualnej” z dnia 24 maja 2011 r. ⁽⁷⁾ Komisja stwierdziła, że w celu zaspokojenia zapotrzebowania zainteresowanych stron na szybsze, uproszczone i lepsze jakościowo systemy rejestracji znaków towarowych, które byłyby bardziej spójne, przystępniejsze dla użytkowników i dostępne publicznie oraz działałyby z wykorzystaniem najnowocześniejszych aktualnie technologii, istnieje konieczność unowocześnienia systemu znaków towarowych w całej Unii oraz dostosowania go do wymagań epoki internetu.
- (7) Konsultacje i ocena przeprowadzone na potrzeby niniejszej dyrektywy wykazały, że pomimo uprzedniej częściowej harmonizacji krajowych przepisów, warunki prowadzenia działalności gospodarczej w Europie są nadal bardzo różnicowane, ograniczając dostęp do powszechnej ochrony znaków towarowych, a przez to wywierając szkodliwy wpływ na konkurencyjność i wzrost gospodarczy.
- (8) Aby zapewnić realizację celu, jakim jest wspieranie i tworzenie prawidłowo funkcjonującego jednolitego rynku, oraz by ułatwić uzyskiwanie znaków towarowych i ich ochronę w Unii, konieczne jest przyjęcie rozwiązań wykraczających poza ograniczony stopień zbliżenia przepisów osiągnięty dzięki dyrektywie 2008/95/WE, a także rozszerzenie zakresu środków służących zbliżeniu przepisów na wszystkie aspekty przepisów prawa materialnego dotyczących znaków towarowych regulujących znaki towarowe chronione w oparciu o rejestrację, objęte rozporządzeniem (WE) nr 207/2009.
- (9) W celu ułatwienia rejestracji znaków towarowych w całej Unii i administrowania tym procesem konieczne jest zbliżenie nie tylko przepisów prawa materialnego, lecz także przepisów proceduralnych. Dlatego też należy ujednoczyć podstawowe przepisy proceduralne w państwach członkowskich oraz w systemie europejskiego znaku towarowego, w tym przepisy, których rozbieżność stanowi źródło poważnych problemów w kontekście

⁽¹⁾ Dz.U. C 327 z 12.11.2013, s. 42.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 25 lutego 2014 r.

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. L 299 z 8.11.2008, s. 25).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78 z 24.3.2009, s. 1).

⁽⁵⁾ COM(2008)0465.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 140 z 29.5.2010, s. 22.

⁽⁷⁾ COM(2011)0287.

Wtorek, 25 lutego 2014 r.

funkcjonowania rynku wewnętrznego. Jeśli chodzi o procedury przewidziane w prawie krajowym, wystarczającym rozwiązaniem jest ustanowienie ogólnych zasad i pozostawienie państwu członkowskiemu swobody w ustanowieniu bardziej szczegółowych przepisów.

- (10) Kwestią zasadniczą jest zapewnienie znakom towarowym tej samej ochrony w systemach prawnych wszystkich państw członkowskich oraz zadbanie o to, by ochrona przysługująca znakom towarowym na poziomie krajowym była taka sama jak ochrona udzielana europejskim znakom towarowym **Unii Europejskiej**. Zważywszy na szeroką ochronę udzielaną europejskim znakom towarowym **Unii Europejskiej**, które cieszą się renomą w Unii, szerokiej ochrony należy również udzielić na poziomie krajowym wszystkim zarejestrowanym znakom towarowym, które cieszą się renomą w danym państwie członkowskiemu. **[Popr. 3]**
- (11) Niniejsza dyrektywa nie powinna pozbawiać państw członkowskich prawa do dalszego udzielania ochrony znakom towarowym nabytym poprzez ich używanie, ale powinna brać je pod uwagę jedynie w odniesieniu do ich związków ze znakami towarowymi nabytymi przez rejestrację.
- (12) Osiągnięcie celów zamierzonych przez zbliżanie ustawodawstw wymaga, aby warunki dla uzyskania i utrzymania w mocy zarejestrowanego znaku towarowego były zasadniczo jednakowe we wszystkich państwach członkowskich.
- (13) W tym celu niezbędne jest sporządzenie wykazu przykładowych oznaczeń, które mogą stanowić znak towarowy, pod warunkiem że oznaczenia takie umożliwiają odróżnianie towarów lub usług jednego przedsiębiorstwa od towarów lub usług innych przedsiębiorstw. W celu realizacji celów systemu rejestracji znaków towarowych, a mianowicie zapewnienia pewności prawa oraz skutecznej administracji, konieczne jest również wprowadzenie wymogu stanowiącego, że musi istnieć możliwość przedstawienia **w rejestrze** oznaczenia w sposób ~~umożliwiający precyzyjne określenie przedmiotu ochrony~~ **jasny, precyzyjny, zupełny, łatwo dostępny, trwały i obiektywny**. Należy zatem dopuścić możliwość przedstawiania oznaczenia w dowolnej stosownej formie, a więc niekoniecznie w formie graficznej, o ile dany sposób przedstawienia **wykorzystuje powszechnie dostępną technologię** i zapewnia zadowalające gwarancje w tym względzie. **[Popr. 4]**
- (14) Ponadto podstawy do odmowy lub stwierdzenia nieważności dotyczące rejestracji samego znaku towarowego, w tym brak charakteru odróżniającego, lub dotyczące kolizji pomiędzy znakiem towarowym i prawami wcześniejszymi, powinny być wymienione w sposób wyczerpujący, nawet jeżeli niektóre z tych podstaw wymienione są jako alternatywa dla państw członkowskich, które dzięki temu mogą utrzymać lub wprowadzić te podstawy do swoich przepisów prawnych.
- (15) W celu zapewnienia jednolitego i skrupulatnego stosowania zakresu ochrony udzielanej oznaczeniom geograficznym na podstawie innych instrumentów unijnego prawa przy ocenie bezwzględnych i względnych podstaw odmowy rejestracji w całej Unii w niniejszej dyrektywie należy uwzględnić te same przepisy dotyczące oznaczeń geograficznych, jak przepisy zawarte w rozporządzeniu (WE) nr 207/2009.
- (16) Ochrona udzielana zarejestrowanemu znakowi towarowemu, która w szczególności ma mu zapewnić funkcję wskazania pochodzenia, powinna być całkowita w przypadku identity między znakiem i oznaczeniem oraz towarami lub usługami. Ochrona powinna mieć zastosowanie również do przypadków podobieństwa między znakiem a oznaczeniem oraz towarami lub usługami. Pojęcie podobieństwa należy interpretować w odniesieniu do prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd. Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd, którego ocena zależy od wielu czynników, w szczególności rozpoznawalności znaku towarowego na rynku, mogącego powodować skojarzenia ze znakiem używanym lub zarejestrowanym, stopnia podobieństwa między znakiem towarowym i oznaczeniem, między określonymi towarami lub usługami, powinno stanowić szczególny warunek dla takiej ochrony. Sposoby ustalania prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd, w szczególności ciężar dowodu, powinny być określone w krajowych przepisach proceduralnych, których niniejsza dyrektywa nie powinna naruszać.
- (17) W celu zapewnienia pewności prawa oraz pełnej zgodności z zasadą pierwszeństwa, zgodnie z którą wcześniejszy zarejestrowany znak towarowy ma pierwszeństwo przed późniejszym zarejestrowanym znakiem towarowym, należy przewidzieć, że egzekwowanie praw przyznanych przez znak towarowy powinno przebiegać bez uszczerbku dla praw właścicieli, nabytych przed datą zgłoszenia lub datą pierwszeństwa znaku towarowego. Jest to zgodne z art. 16 ust. 1 Porozumienia w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej z dnia 15 kwietnia 1994 r. (zwanego dalej „porozumieniem TRIPS”) ⁽¹⁾.
- (18) Należy przewidzieć, że stwierdzenia naruszenia praw ze znaku towarowego można dokonać tylko wówczas, gdy ustalono, że znak lub oznaczenie naruszające te prawa używane są w obrocie handlowym do celów odróżnienia towarów lub usług pod względem ich pochodzenia handlowego. Przypadki używania w innych celach powinny być regulowane przepisami prawa krajowego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 336 z 23.12.1994, s. 213.

Wtorek, 25 lutego 2014 r.

- (19) ~~W celu zapewnienia pewności i jasności prawa należy doprecyzować, że nie tylko w przypadku podobieństwa, ale także w przypadku identycznego oznaczenia używanego w odniesieniu do identycznych towarów i usług ochrony należy udzielić znakowi towarowemu tylko wówczas, gdy — oraz w zakresie, w jakim — zagrożona jest główna funkcja znaku towarowego, a mianowicie gwarantowanie pochodzenia handlowego towarów lub usług. [Popr. 5]~~
- (20) Za naruszenie praw ze znaku towarowego należy również uznać używanie znaku jako nazwy handlowej lub podobnego oznaczenia, jeśli użycia tego dokonano w celu odróżnienia towarów lub usług pod względem ich pochodzenia handlowego.
- (21) Aby zapewnić pewność prawa oraz pełną zgodność ze szczegółowymi przepisami unijnego prawa, należy przewidzieć, że właściciel znaku towarowego powinien mieć możliwość zakazywania osobie trzeciej używania znaku w reklamie porównawczej, w przypadku gdy taka reklama porównawcza jest sprzeczna z dyrektywą 2006/114/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾.
- (22) W celu wzmocnienia ochrony znaku towarowego oraz skuteczniejszego zwalczania procederu podrabiania towarów **oraz bez uszczerbku dla przepisów WTO, w szczególności art. V GATT dotyczącego swobodnego tranzytu towarów**, właścicielowi znaku towarowego należy przyznać prawo do uniemożliwiania osobom trzecim wprowadzania towarów na obszar celny państwa członkowskiego bez dopuszczenia ich do swobodnego obrotu na terytorium tego państwa, w przypadku gdy towary te pochodzą z państwa trzeciego i opatrzone są – bez upoważnienia – znakiem towarowym, który jest zasadniczo identyczny ze znakiem towarowym zarejestrowanym w odniesieniu do tych towarów. **Powinno to pozostawać bez uszczerbku dla płynnego tranzytu leków generycznych zgodnie z międzynarodowymi zobowiązaniami Unii Europejskiej, w szczególności określonymi w Deklaracji w sprawie porozumienia TRIPS i zdrowia publicznego przyjętej w dniu 14 listopada 2001 r. na konferencji ministerialnej WTO w Ad-Dausze.** [Popr. 6]
- (22a) **Właścicielowi znaku towarowego powinno przysługiwać prawo podjęcia odpowiednich działań prawnych, w tym między innymi prawo zwrócenia się do krajowych organów celnych o podjęcie działań w odniesieniu do towarów, które w sposób domniemany naruszają prawa właściciela, jak zatrzymanie i zniszczenie, zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 608/2013 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽²⁾. Organy celne powinny realizować odpowiednie procedury określone w rozporządzeniu (UE) nr 608/2013 na wniosek posiadacza praw i w oparciu o kryteria analizy ryzyka.** [Popr. 7]
- (22b) **Artykuł 28 rozporządzenia (UE) nr 608/2013 stanowi, że posiadacz prawa ma ponosić odpowiedzialność wobec posiadacza towarów za szkody, między innymi w przypadku późniejszego uznania, że dane towary nie naruszają prawa własności intelektualnej.** [Popr. 8]
- (22c) **Państwa członkowskie powinny przyjmować stosowne środki w celu zapewnienia płynnego tranzytu leków generycznych. Właścicielowi znaku towarowego nie powinno przysługiwać prawo uniemożliwienia jakimkolwiek osobom trzecim wprowadzenia towarów – w kontekście działalności handlowej – na obszar celny państw członkowskich z powodu dostrzeganych lub rzeczywistych podobieństw między międzynarodową niezastrzeżoną nazwą substancji aktywnej w leku a zastrzeżonym znakiem towarowym.** [Popr. 9]
- (23) W celu skuteczniejszego zapobiegania wprowadzaniu **podrobionych** towarów ~~naruszających prawo~~, zwłaszcza w kontekście sprzedaży przez internet **towarów dostarczanych w małych przesyłkach zgodnie z definicją zawartą w rozporządzeniu (UE) nr 608/2013**, właściciel **prawidłowo zarejestrowanego znaku handlowego** powinien mieć prawo zakazywania przywozu tych towarów do Unii, gdy eel handlowy przyswiewca **w obrocie handlowym udział bierze** wyłącznie ~~nadawcy~~ **nadawca** towarów **podrobionych**. **W przypadku podjęcia takich środków poszczególne osoby lub podmioty, które zamówiły towary, są informowane o przyczynach podjęcia środków, a także o przysługujących im na mocy prawa prawach w stosunkach z nadawcą.** [Popr. 10]
- (24) Aby umożliwić właścicielom zarejestrowanych znaków towarowych skuteczniejsze zwalczanie procederu podrabiania towarów, powinni być oni uprawnieni do zakazywania umieszczania na towarach znaków towarowych naruszających ich prawa, a także zakazywania niektórych czynności przygotowawczych podejmowanych przed umieszczeniem tych znaków.
- (25) Wyłączne prawa przyznane przez znak towarowy nie powinny upoważniać właściciela do zakazywania używania oznaczeń lub określeń, które są używane w sposób rzetelny i zgodny z uczciwymi praktykami w przemyśle i handlu. Aby stworzyć równe warunki dotyczące nazw handlowych i znaków towarowych w sytuacji, gdy nazwom handlowym regularnie udziela się nieograniczonej ochrony wobec późniejszych znaków towarowych, należy uznać,

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/114/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotycząca reklamy wprowadzającej w błąd i reklamy porównawczej (Dz.U. L 376 z 27.12.2006, s. 21).

⁽²⁾ **Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 608/2013 z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej przez organy celne oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1383/2003 (Dz.U. L 181 z 29.6.2013, s. 15)**

Wtorek, 25 lutego 2014 r.

że użycie tego rodzaju obejmuje użycie własnego nazwiska. Powinno ono także obejmować użycie opisowych lub nieodróżniających oznaczeń lub określeń ogólnych. Ponadto właściciel nie powinien być uprawniony do uniemożliwiania ogólnego używania znaku w rzetelny i uczciwy sposób w celu wskazania lub odwołania się do danych towarów i usług jako towarów i usług danego właściciela.

- (26) Z zasady swobodnego przepływu towarów wynika, że właścicielowi znaku towarowego nie może przysługiwać prawo zakazywania używania tego znaku przez osobę trzecią w odniesieniu do towarów, które zostały wprowadzone do obrotu w Unii pod tym znakiem towarowym, przez niego lub za jego zgodą, chyba że właściciel ma uzasadnione powody, aby sprzeciwić się dalszemu obrotowi tymi towarami.
- (27) Ważne jest, ze względów pewności prawa i bez nieuzasadnionego naruszenia interesów właściciela wcześniejszego znaku towarowego, zapewnienie, by nie mógł on już domagać się stwierdzenia nieważności ani sprzeciwić się używaniu znaku towarowego późniejszego w stosunku do jego własnego, którego używanie świadomie tolerował przez dość długi okres czasu, chyba że zgłoszenia tego późniejszego znaku dokonano w złej wierze.
- (28) W celu zapewnienia pewności prawa i zagwarantowania legalnie nabytych praw ze znaku towarowego właściwe i konieczne jest określenie – bez uszczerbku dla zasady stanowiącej, że praw z późniejszego znaku towarowego nie można egzekwować ze szkodą dla wcześniejszego znaku towarowego – że właścicielom wcześniejszych znaków towarowych nie powinna przysługiwać możliwość uzyskania odmowy lub unieważnienia rejestracji znaku towarowego, czy też możliwość zgłoszenia sprzeciwu wobec używania późniejszego znaku towarowego, jeśli późniejszy znak towarowy został uzyskany w czasie, gdy wobec wcześniejszego znaku towarowego możliwe było stwierdzenie jego nieważności lub wygaśnięcia, na przykład ponieważ nie nabył on jeszcze odróżniającego charakteru w następstwie używania lub gdy nie było możliwości egzekwowania praw z wcześniejszego znaku towarowego w stosunku do późniejszego znaku towarowego, ponieważ konieczne warunki nie miały zastosowania, na przykład gdy wcześniejszy znak nie zyskał jeszcze renomy.
- (29) Znaki towarowe – gdy są rzeczywiście używane na rynku – mają za zadanie odróżnianie towarów lub usług i umożliwienie konsumentom dokonywania świadomych wyborów. Wymóg używania jest również konieczny, aby ograniczyć łączną liczbę znaków towarowych zarejestrowanych i chronionych w Unii, a przez to ograniczyć liczbę konfliktów, do których między nimi dochodzi. Należy zatem wprowadzić wymóg stanowiący, że zarejestrowane znaki towarowe muszą być rzeczywiście używane w związku z towarami lub usługami, w stosunku do których zostały zarejestrowane, a jeśli nie są używane – musi istnieć możliwość stwierdzenia ich wygaśnięcia **w terminie 5 lat od daty rejestracji**. [Popr. 11]
- (30) W rezultacie zarejestrowany znak towarowy powinien być objęty ochroną tylko wówczas, gdy jest rzeczywiście używany, a wcześniejszy zarejestrowany znak towarowy nie powinien umożliwiać jego właścicielowi zgłaszania sprzeciwu wobec późniejszego znaku towarowego lub dochodzenia unieważnienia tego znaku, jeśli właściciel ten nie rozpoczął rzeczywistego używania swojego znaku towarowego. Ponadto państwa członkowskie powinny postanowić, że nie można skutecznie powoływać się na znak towarowy w postępowaniu o naruszenie, jeśli w wyniku podniesienia zarzutu stwierdzono, że wobec tego znaku towarowego można stwierdzić wygaśnięcie, lub – jeśli powództwo wniesiono przeciwko późniejszemu prawu – że wobec tego znaku można było stwierdzić wygaśnięcie w chwili gdy nabyto późniejsze prawo.
- (31) Należy przewidzieć, że w przypadku gdy zastrzeżono starszeństwo znaku krajowego wobec europejskiego znaku towarowego, a następnie zrzeczono się tego znaku krajowego lub pozwolono mu wygasnąć, nadal istnieje możliwość zakwestionowania ważności tego znaku krajowego. Możliwość zakwestionowania znaku towarowego powinna być ograniczona do sytuacji, w których istniała możliwość stwierdzenia nieważności lub wygaśnięcia znaku towarowego w momencie usuwania go z rejestru.
- (32) Ze względu na zachowanie spójności oraz w celu ułatwienia wykorzystywania znaków towarowych do celów handlowych w Unii przepisy mające zastosowanie do znaków towarowych jako przedmiotu własności należy ujednolicić z przepisami już obowiązującymi w stosunku do europejskich znaków towarowych, a w tych przepisach uwzględnić należy przepisy dotyczące cesji i przeniesienia, udzielania licencji, praw rzeczowych, wszczynania postępowań egzekucyjnych i upadłościowych.
- (33) Wspólne znaki towarowe dowiodły swojej użyteczności jako instrument służący promocji towarów lub usług posiadających konkretne wspólne cechy. Należy zatem objąć krajowe wspólne znaki towarowe przepisami podobnymi do przepisów mających zastosowania do europejskich znaków towarowych.
- (34) W celu usprawnienia i ułatwienia dostępu do ochrony znaków towarowych oraz zwiększenia pewności i przewidywalności prawa procedura rejestracji znaków towarowych w państwach członkowskich powinna być wydajna i przejrzysta oraz powinna przebiegać w oparciu o przepisy podobne do tych, które mają zastosowanie do europejskich znaków towarowych. ~~W celu osiągnięcia spójnego i zrównoważonego systemu znaków towarowych zarówno na poziomie krajowym, jak i na poziomie Unii wszystkie centralne urzędy zajmujące się ochroną własności przemysłowej powinny zatem ograniczyć przeprowadzane Państwa członkowskie powinny mieć swobodę decydowania o tym, czy prowadzić wszczynane z urzędu badanie tego, czy zgłoszenie znaku towarowego kwalifikuje się do rejestracji, wyłącznie do braku bezwzględnych względnych podstaw odmowy. Nie powinno to jednak naruszać prawa tych urzędów do przeprowadzania, na wniosek zgłaszającego, poszukiwań wcześniejszych praw w celach czysto informacyjnych oraz bez uszczerbku lub wiążących skutków dla późniejszego procesu rejestracyjnego, w tym późniejszych postępowań w sprawie sprzeciwu.~~ **[Popr. 12]**

Wtorek, 25 lutego 2014 r.

- (35) W celu zapewnienia pewności prawa w odniesieniu do zakresu praw ze znaków towarowych oraz ułatwienia dostępu do ochrony znaków towarowych oznaczanie tożsamości i klasyfikowanie towarów i usług objętych zgłoszeniem znaku towarowego powinno przebiegać na podstawie tych samych przepisów we wszystkich państwach członkowskich, a przepisy te powinny być ujednolicone z przepisami mającymi zastosowanie do europejskich znaków towarowych. Aby umożliwić właściwym organom i podmiotom gospodarczym określenie zakresu ochrony znaku towarowego wnioskowanej na podstawie samego zgłoszenia, oznaczenie tożsamości towarów i usług powinno być wystarczająco jasne i precyzyjne. Użycie ogólnych terminów należy interpretować jako obejmujące wyłącznie wszystkie towary lub usługi wyraźnie objęte dosłownym znaczeniem danego terminu.
- (36) W celu zapewnienia skutecznej ochrony znaków towarowych państwa członkowskie powinny udostępniać wydajną administracyjną procedurę sprzeciwu, umożliwiającą właścicielom wcześniejszych praw ze znaków towarowych zgłaszanie sprzeciwu wobec rejestracji zgłoszonego znaku towarowego. Ponadto w celu zaoferowania skutecznych środków stwierdzenia wygaśnięcia lub nieważności znaków towarowych państwa członkowskie powinny przewidzieć administracyjną procedurę stwierdzenia wygaśnięcia lub nieważności podobną do tej, która ma zastosowanie do europejskich znaków towarowych w Unii.
- (37) Centralne urzędy zajmujące się ochroną własności przemysłowej w państwach członkowskich powinny współpracować ze sobą nawzajem oraz z Agencją Unii Europejskiej ds. Znaków Towarowych i Wzorów („Agencja”) we wszystkich obszarach rejestracji znaków towarowych i administrowania nimi w celu upowszechniania harmonizacji praktyk i narzędzi poprzez działania takie jak tworzenie i aktualizowanie wspólnych lub połączonych baz danych i portali do celów prowadzenia konsultacji i wyszukiwania informacji. Urzędy państw członkowskich oraz Agencja powinni także współpracować we wszystkich innych obszarach swojej działalności, które są istotne z punktu widzenia ochrony znaków towarowych w Unii.
- (38) Niniejsza dyrektywa nie powinna wykluczać stosowania do znaków towarowych przepisów państw członkowskich innych niż zawarte w prawie o znakach towarowych, takich jak przepisy dotyczące nieuczciwej konkurencji, odpowiedzialności cywilnej lub ochrony konsumentów.
- (39) Wszystkie państwa członkowskie związane są Konwencją paryską o ochronie własności przemysłowej („Konwencja paryska”) i porozumieniem TRIPS. Niezbędne jest, aby przepisy niniejszej dyrektywy były w pełni zgodne z postanowieniami tej konwencji i porozumienia. Niniejsza dyrektywa nie powinna mieć wpływu na zobowiązania państw członkowskich wynikające z tej konwencji i porozumienia. Tam, gdzie jest to właściwe, zastosowanie powinien mieć art. 351 akapit drugi Traktatu.
- (40) Zobowiązanie do transpozycji niniejszej dyrektywy do prawa krajowego należy ograniczyć do tych przepisów, które stanowią merytoryczną zmianę w porównaniu z wcześniejszą dyrektywą. Zobowiązanie do transpozycji przepisów, które nie uległy zmianie, wynika z wcześniejszej dyrektywy.
- (41) Niniejsza dyrektywa nie powinna naruszać zobowiązań państw członkowskich dotyczących terminu transpozycji do prawa krajowego dyrektywy, określonego w części B załącznika I do dyrektywy 2008/95/WE.
- (41a) **Zgodnie z art. 28 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 45/2001⁽¹⁾ zasięgnięto opinii Europejskiego Inspektora Ochrony Danych, który wydał opinię w dniu 11 lipca 2013 r.⁽²⁾, [Popr. 13]**

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Artykuł 1

Zakres stosowania

Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do każdego znaku towarowego w odniesieniu do towarów lub usług, zarejestrowanego lub zgłoszonego do rejestracji jako indywidualny znak towarowy w państwie członkowskim, znaku wspólnego lub gwarancyjnego lub certyfikującego, bądź będącego przedmiotem rejestracji lub zgłoszenia do rejestracji w Urzędzie Własności Intelektualnej Państw Beneluksu lub rejestracji międzynarodowej, odnoszącej skutek w państwie członkowskim.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1).

⁽²⁾ Dz.U. C 32 z 4.2.2014, s. 23..

Wtorek, 25 lutego 2014 r.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

- a) „urząd” oznacza centralny urząd zajmujący się ochroną własności przemysłowej w państwie członkowskim lub Urząd Własności Intelektualnej Państw Beneluksu;
- b) „Agencja” oznacza Agencję Unii Europejskiej ds. ~~Znaków Towarowych i Wzorów~~ **Własności Intelektualnej** ustanowioną zgodnie z art. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009; [Popr. 15]
- c) „rejestr” oznacza rejestr znaków towarowych prowadzony przez urząd;
- ca) „wcześniejsze znaki towarowe” oznaczają:**
- (i) **znaki towarowe następujących rodzajów, w odniesieniu do których data dokonania zgłoszenia do rejestracji jest wcześniejsza od daty zgłoszenia danego znaku towarowego do rejestracji, biorąc pod uwagę, w odpowiednim przypadku, prawo pierwszeństwa w odniesieniu do tych znaków towarowych, oraz należące do następujących kategorii:**
- znaki towarowe Unii Europejskiej;
 - znaki towarowe zarejestrowane w państwie członkowskim lub, w przypadku Belgii, Luksemburga lub Niderlandów, w Urzędzie Własności Intelektualnej Państw Beneluksu;
 - znaki towarowe rejestrowane na mocy międzynarodowych uzgodnień obowiązujących w państwie członkowskim;
- (ii) **znaki towarowe Unii Europejskiej, w odniesieniu do których w odpowiedni sposób zastrzeżono starszeństwo zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 207/2009, w stosunku do znaku towarowego, o którym mowa w ppkt i) tiret drugie i trzecie, nawet jeżeli zrzeczono się tego drugiego znaku towarowego lub pozwolono na jego wygaśnięcie;**
- (iii) **wnioski o rejestrację znaków towarowych, określonych w ppkt i) i ii), pod warunkiem ich rejestracji;**
- (iv) **znaki towarowe, które w dniu dokonania zgłoszenia znaku towarowego do rejestracji lub, w odpowiednim przypadku, w dniu zastrzeżenia pierwszeństwa dla zgłoszenia znaku towarowego do rejestracji, są powszechnie znane w państwie członkowskim, w znaczeniu w jakim wyrażenie „powszechnie znane” jest używane w art. 6bis Konwencji paryskiej; [Popr. 16]**
- cb) **„znak gwarancyjny lub certyfikujący” oznacza znak towarowy, który został określony jako taki w momencie zgłoszenia i który pozwala odróżnić towary lub usługi, które zostały certyfikowane przez właściciela znaku pod względem pochodzenia geograficznego, materiału, sposobu produkcji towarów lub świadczenia usług, jakości, dokładności lub innych cech, od towarów i usług, które nie są w ten sposób certyfikowane; [Popr. 17]**
- cc) **„znak wspólny” oznacza znak towarowy, który został określony jako taki w momencie zgłoszenia i który pozwala odróżnić towary lub usługi członków organizacji, która jest właścicielem znaku, od towarów lub usług innych przedsiębiorstw. [Popr. 18]**

Rozdział 2

Przepisy dotyczące znaków towarowych

Sekcja 1

oznaczenia, z których może składać się znak towarowy

Artykuł 3

Oznaczenia, z których może składać się znak towarowy

Znak towarowy może składać się z jakichkolwiek oznaczeń, w szczególności z wyrazów, łącznie z nazwiskami, wzorów, liter, cyfr, barw jako takich, kształtu towarów lub ich opakowań lub dźwięków, pod warunkiem że **w oznaczeniach takich stosuje się ogólnie dostępną technologię i że oznaczenia takie te umożliwiają:**

Wtorek, 25 lutego 2014 r.

- a) odróżnianie towarów lub usług jednego przedsiębiorstwa od towarów lub usług innych przedsiębiorstw; **oraz**
- b) przedstawienie ich w **rejestrze w** sposób umożliwiający właściwym organom i opinii publicznej ustalenie dokładnego przedmiotu ochrony udzielonej jego właścicielowi. [Popr. 19]

Sekcja 2

podstawy odmowy lub stwierdzenia nieważności rejestracji

Artykuł 4

Bezwzględne podstawy odmowy lub stwierdzenia nieważności rejestracji

1. Nie są rejestrowane, a w przypadku gdy zostały już zarejestrowane, mogą zostać uznane za nieważne:
 - a) oznaczenia, które nie mogą stanowić znaku towarowego;
 - b) znaki towarowe, które pozbawione są jakiegokolwiek odróżniającego charakteru;
 - c) znaki towarowe, które składają się wyłącznie z oznaczeń lub wskazówek mogących służyć w obrocie do oznaczania rodzaju, jakości, ilości, przeznaczenia, wartości, pochodzenia geograficznego lub czasu produkcji towaru lub świadczenia usługi, lub innych właściwości towarów lub usług;
 - d) znaki towarowe, które składają się wyłącznie z oznaczeń lub wskazówek, które weszły do języka potocznego lub są zwyczajowo używane w uczciwych i utrwalonych praktykach handlowych;
 - e) oznaczenia, które składają się wyłącznie z:
 - i) kształtu wynikającego z charakteru samych towarów;
 - (ii) kształtu towaru niezbędnego do uzyskania efektu technicznego;
 - (iii) kształtu zwiększającego znacznie wartość towaru;
 - f) znaki towarowe, które są sprzeczne z porządkiem publicznym lub przyjętymi dobrymi obyczajami;
 - g) znaki towarowe, które ze względu na swój charakter mogą wprowadzać w błąd opinię publiczną, na przykład co do charakteru, jakości lub pochodzenia geograficznego towarów lub usług;
 - h) znaki towarowe, na które właściwe organy nie wydały zezwolenia, wobec których odmowa lub unieważnienie rejestracji następuje na mocy art. 6ter Konwencji paryskiej o ochronie własności przemysłowej, zwanej dalej „Konwencją paryską”;
 - i) znaki towarowe, które są wyłączone z rejestracji i które nie mogą być dalej używane na podstawie przepisów unijnego prawa lub postanowień umów międzynarodowych, których Unia jest stroną, przewidujących ochronę nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych;
 - j) znaki towarowe, które są wyłączone z rejestracji na podstawie przepisów unijnego prawa lub postanowień umów międzynarodowych, których Unia jest stroną, przewidujących ochronę **napojów spirytusowych**, określonych tradycyjnych dla wina i gwarantowanych tradycyjnych specjalności; [Popr. 20]
 - ja) **znaki towarowe, które zawierają wcześniejszą nazwę odmiany lub składają się z wcześniejszej nazwy odmiany zarejestrowanej zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 2100/94⁽¹⁾ w odniesieniu do tego samego rodzaju produktu.** [Popr. 21]
2. Ustęp 1 stosuje się bez względu na fakt, że podstawy odmowy rejestracji istnieją:
 - a) ~~w państwach członkowskich innych niż te, w których dokonano zgłoszenia do rejestracji;~~
 - b) ~~wyłącznie w przypadku przetłumaczenia lub dokonania transkrypcji znaku towarowego w obcym języku na dowolny alfabet lub język urzędowy państw członkowskich.~~ [Popr. 22]

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2100/94 z dnia 27 lipca 1994 r. w sprawie wspólnotowego systemu ochrony odmian roślin, (Dz. U. L 227 z 1.9.1994, s. 1).

Wtorek, 25 lutego 2014 r.

3. Znak towarowy może zostać uznany za nieważny, jeśli zgłaszający dokonał zgłoszenia znaku towarowego do rejestracji w złej wierze. Państwa członkowskie mogą również postanowić, że taki znak towarowy nie podlega rejestracji.
4. Każde państwo członkowskie może postanowić, że znak towarowy nie zostanie zarejestrowany, a dokonana rejestracja będzie podlegała unieważnieniu, jeżeli:
 - a) używanie tego znaku towarowego może być zabronione stosownie do przepisów prawa innego niż prawo o znakach towarowych danego państwa członkowskiego lub Unii;
 - b) znak towarowy zawiera oznaczenie o wysokiej wartości symbolicznej, w szczególności symbol religijny;
 - c) znak towarowy zawiera odznaki, godła lub herby inne niż określone w art. 6ter Konwencji paryskiej, które są przedmiotem interesu publicznego, chyba że na ich rejestrację uzyskano zezwolenie właściwych władz zgodnie z ustawodawstwem państwa członkowskiego.
5. Nie można odmówić rejestracji znaku towarowego ~~ani stwierdzać jego nieważności~~ zgodnie z ust. 1 lit. b), c) lub d), jeżeli przed datą dokonania zgłoszenia do rejestracji ~~lub po dacie rejestracji~~ i w następstwie jego używania znak ten uzyskał charakter odróżniający.
6. Każde państwo członkowskie może postanowić, że ust. 5 będzie miał także zastosowanie, kiedy charakter odróżniający został uzyskany po dacie dokonania zgłoszenia do rejestracji a przed datą rejestracji. **Nie można stwierdzić nieważności znaku towarowego zgodnie z ust. 1 lit. b), c) lub d), jeżeli przed datą wniosku o stwierdzenie nieważności oraz w następstwie jego używania znak ten uzyskał charakter odróżniający. [Popr. 23]**

Artykuł 5

Względne podstawy odmowy lub stwierdzenia nieważności rejestracji

1. Znak towarowy nie podlega rejestracji, a już zarejestrowany znak uznaje się za nieważny, jeżeli:
 - a) jest on identyczny z wcześniejszym znakiem towarowym, a towary lub usługi, dla których wnioskuje się o rejestrację, są identyczne z towarami lub usługami, dla których wcześniejszy znak towarowy jest chroniony;
 - b) z powodu swej identyczności z wcześniejszym znakiem towarowym lub podobieństwa do niego oraz identyczności z towarami lub usługami objętymi wcześniejszym znakiem towarowym lub podobieństwa do nich, istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd opinii publicznej, które obejmuje prawdopodobieństwo skojarzenia z wcześniejszym znakiem towarowym.
2. ~~W rozumieniu ust. 1 „wcześniejsze znaki towarowe” oznaczają:~~
 - a) ~~znaki towarowe następujących rodzajów, w odniesieniu do których data dokonania zgłoszenia do rejestracji jest wcześniejsza od daty zgłoszenia danego znaku towarowego do rejestracji, biorąc pod uwagę, w odpowiednim przypadku, prawo pierwszeństwa w odniesieniu do tych znaków towarowych:~~
 - (i) europejskie znaki towarowe;
 - (ii) znaki towarowe zarejestrowane w państwie członkowskim lub, w przypadku Belgii, Luksemburga lub Niderlandów, w Urzędzie Własności Intelektualnej Państw Beneluksu;
 - (iii) znaki towarowe rejestrowane na mocy międzynarodowych uzgodnień obowiązujących w państwie członkowskim;
 - b) ~~europejskie znaki towarowe, w odniesieniu do których w odpowiedni sposób zastrzeżono starszeństwo zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 207/2009, ze znaków towarowych, o których mowa w lit. a) ppkt (ii) oraz (iii), nawet jeżeli uprawniony zrzekł się lub pozwolił na wygaśnięcie późniejszych znaków towarowych;~~
 - c) ~~zgłoszenia znaków towarowych, o których mowa w lit. a) i b), pod warunkiem ich rejestracji;~~
 - d) ~~znaki towarowe, które w dniu dokonania zgłoszenia znaku towarowego do rejestracji lub, w odpowiednim przypadku, w dniu zastrzeżenia pierwszeństwa dla zgłoszenia znaku towarowego do rejestracji, są powszechnie znane w państwie członkowskim, w znaczeniu w jakim wyrażenie „powszechnie znane” jest używane w art. 6bis Konwencji paryskiej. [Popr. 24]~~
3. Znakowi towarowemu nie rejestruje się, a za nieważny uznaje się już zarejestrowany znak:
 - a) jeżeli jest on identyczny z wcześniejszym znakiem towarowym lub do niego podobny niezależnie od tego, czy towary lub usługi, dla których jest zgłaszany lub zarejestrowany są identyczne z tymi, podobne lub niepodobne do tych, dla których został zarejestrowany wcześniejszy znak towarowy, jeżeli wcześniejszy znak towarowy cieszy się renomą w państwie członkowskim, **w odniesieniu do którego wnioskuje się o rejestrację lub w którym znak towarowy jest zarejestrowany lub**, w przypadku europejskiego **unijnego** znaku towarowego, cieszy się renomą w Unii i używanie późniejszego znaku towarowego bez właściwego powodu przyniosłoby nieuzasadnioną korzyść lub byłoby szkodliwe dla odróżniającego charakteru lub renomy wcześniejszego znaku towarowego; **[Popr. 25]**

Wtorek, 25 lutego 2014 r.

- b) jeżeli agent lub przedstawiciel właściciela znaku towarowego wnioskuje o jego rejestrację na swoją rzecz bez zezwolenia właściciela, chyba że agent lub przedstawiciel uzasadni swoje działanie;
- c) jeżeli istnieje ryzyko pomylenia znaku towarowego z wcześniejszym znakiem chronionym poza Unią, pod warunkiem że znak ten był wciąż rzeczywiście używany w dniu zgłoszenia, a zgłaszający działał w złej wierze;
- d) jeżeli jest on wyłączony z rejestracji i nie będzie dalej używany na podstawie przepisów unijnego prawa przewidujących ochronę nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych. [Popr. 26]
4. Każde państwo członkowskie może postanowić, że znak towarowy nie podlega rejestracji, a za nieważny uznaje się już zarejestrowany znak, jeżeli:
- a) prawa do niezarejestrowanego znaku towarowego lub innego oznaczenia używanego w obrocie zostały nabyte przed datą dokonania zgłoszenia późniejszego znaku towarowego do rejestracji lub datą pierwszeństwa podniesioną w zgłoszeniu późniejszego znaku towarowego do rejestracji, oraz jeżeli niezarejestrowany znak towarowy lub inne oznaczenie przyznaje właścicielowi prawo zakazania używania późniejszego znaku towarowego;
- b) używanie znaku towarowego może być zakazane w związku z istnieniem wcześniejszego prawa, o którym mowa w ust. 2 i w lit. a) niniejszego ustępu, a zwłaszcza:
- (i) prawa do nazwiska;
- (ii) prawa do osobistego wizerunku;
- (iii) prawa autorskiego;
- (iv) prawa własności przemysłowej.
5. Państwa członkowskie ~~mogą zezwolić~~ **zezwalają** na to, by w określonych okolicznościach decyzja o odmowie rejestracji lub stwierdzenia nieważności znaku towarowego nie była podejmowana, jeżeli właściciel wcześniejszego znaku towarowego lub innego wcześniejszego prawa wyrazi zgodę na rejestrację późniejszego znaku towarowego. [Popr. 27]
6. Każde państwo członkowskie może postanowić, w drodze odstępstwa od ust. 1–5, że podstawy do odmowy rejestracji lub stwierdzenia nieważności, obowiązujące w tym państwie przed datą wejścia w życie przepisów niezbędnych do wykonania dyrektywy 89/104/EWG, będą miały zastosowanie do znaków towarowych, których zgłoszenia dokonano przed tą datą.

Artykuł 6

Ustalenie a posteriori nieważności lub wygaśnięcia praw do znaku towarowego

Jeżeli starszeństwo krajowego znaku towarowego, którego uprawniony się rzekł lub na którego wygaśnięcie pozwolił, zostaje podniesione w sprawie europejskiego znaku towarowego, stwierdzenie nieważności lub wygaśnięcia praw do krajowego znaku towarowego może nastąpić a posteriori, pod warunkiem że stwierdzenia nieważności lub wygaśnięcia można było również dokonać w momencie, gdy uprawniony rzekł się tego znaku lub pozwolił na jego wygaśnięcie. W takim przypadku starszeństwo znaku towarowego przestaje wywierać swój skutek.

Artykuł 7

Podstawy odmowy lub stwierdzenia nieważności dotyczące jedynie niektórych towarów lub usług

Jeżeli podstawy do odmowy rejestracji lub stwierdzenia nieważności znaku towarowego istnieją jedynie w odniesieniu do niektórych towarów lub usług, dla których ten znak towarowy został zgłoszony lub zarejestrowany, odmowa rejestracji lub stwierdzenie nieważności dotyczy jedynie tych towarów lub usług.

Artykuł 8

Brak odróżniającego charakteru lub renomy wcześniejszego znaku towarowego jako przesłanki wykluczające stwierdzenie nieważności zarejestrowanego znaku towarowego

Zarejestrowany znak towarowy nie może zostać uznany za nieważny na podstawie wcześniejszego znaku towarowego w którymkolwiek z następujących przypadków:

- a) jeżeli wcześniejszy znak towarowy, który może zostać uznany za nieważny na podstawie art. 4 ust. 1 lit. b), c) lub d), nie nabył odróżniającego charakteru zgodnie z art. 4 ust. 5 w dniu zgłoszenia lub dacie pierwszeństwa zarejestrowanego znaku towarowego;
- b) jeżeli podstawę wniosku o stwierdzenie nieważności stanowi art. 5 ust. 1 lit. b), a wcześniejszy znak towarowy nie zyskał wystarczająco odróżniającego charakteru, aby na tej podstawie możliwe było stwierdzenie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w rozumieniu art. 5 ust. 1 lit. b) w dniu zgłoszenia lub w dacie pierwszeństwa zarejestrowanego znaku towarowego;
- c) jeżeli podstawę wniosku o stwierdzenie nieważności stanowi art. 5 ust. 3 **lit. a)**, a wcześniejszy znak towarowy nie cieszył się renomą w rozumieniu art. 5 ust. 3 **lit. a)** w dniu zgłoszenia lub w dacie pierwszeństwa zarejestrowanego znaku towarowego. [Popr. 28]

Wtorek, 25 lutego 2014 r.

Artykuł 9

Wykluczenie możliwości stwierdzenia nieważności w wyniku przyzwolenia

1. Jeżeli w państwie członkowskim właściciel wcześniejszego znaku towarowego, o którym mowa w art. 5 ust. 2 i **oraz w art. 5 ust. 3 lit. a)**, dawał przyzwolenie na używanie, przez okres kolejnych pięciu lat późniejszego znaku towarowego zarejestrowanego w tym państwie członkowskim, będąc jednocześnie świadomy takiego używania, traci on uprawnienie do złożenia, na podstawie wcześniejszego znaku towarowego, wniosku o unieważnienie rejestracji późniejszego znaku towarowego w odniesieniu do towarów lub usług, dla których późniejszy znak towarowy jest używany, chyba że złożenie wniosku o rejestrację późniejszego znaku towarowego dokonane było w złej wierze. **[Popr. 29]**
2. Każde państwo członkowskie może postanowić, że ust. 1 stosuje się do właściciela dowolnego innego wcześniejszego prawa, o którym mowa w art. 5 ust. 4 lit. a) lub b).
3. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 i 2, właściciel późniejszego zarejestrowanego znaku towarowego nie jest uprawniony do sprzeciwiania się korzystaniu z wcześniejszego prawa, nawet jeżeli na prawo to nie można już się powoływać przeciwko późniejszemu znakowi towarowemu.

Sekcja 3

przyznane prawa i ograniczenia

Artykuł 10

Prawa wynikające ze znaku towarowego

1. Rejestracja znaku towarowego przyznaje właścicielowi wyłączne prawa.
2. Bez uszczerbku dla praw właściciela nabytych przed dniem zgłoszenia lub datą pierwszeństwa zarejestrowanego znaku towarowego, właściciel zarejestrowanego znaku towarowego jest uprawniony do zakazania wszelkim osobom trzecim, które nie posiadają jego zgody, używania w obrocie handlowym jakiegokolwiek znaku w odniesieniu do towarów lub usług, jeżeli:
 - a) oznaczenie jest identyczne ze znakiem towarowym i jest używane dla towarów lub usług identycznych z tymi, dla których znak towarowy jest zarejestrowany ~~a także używanie wpływa lub może wpływać na funkcję znaku towarowego jako instrumentu gwarantującego konsumentom pochodzenie towarów lub usług;~~
 - b) **bez uszczerbku dla lit. a** oznaczenie jest identyczne ze znakiem towarowym lub do niego podobne oraz jest używane dla towarów lub usług, które są identyczne z towarami lub usługami lub podobne do towarów lub usług, dla których znak towarowy został zarejestrowany, jeżeli istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd opinii publicznej; prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd obejmuje prawdopodobieństwo skojarzenia oznaczenia ze znakiem towarowym;
 - c) oznaczenie jest identyczne ze znakiem towarowym lub podobne do znaku towarowego bez względu na to, czy jest on używany w odniesieniu do towarów lub usług, które są identyczne z tymi, podobne lub niepodobne do tych, dla których zarejestrowano znak towarowy, w przypadku gdy cieszy się on renomą w danym państwie członkowskim i w przypadku gdy używanie tego oznaczenia bez uzasadnionego powodu stanowi nieuprawnione wykorzystanie jego odróżniającego charakteru lub renomy lub jest dla nich szkodliwe.
3. Jeżeli spełnione są warunki określone w ust. 2, mogą być zabronione, w szczególności, następujące działania:
 - a) umieszczanie oznaczenia na towarach lub ich opakowaniach;
 - b) oferowanie towarów, wprowadzanie ich do obrotu lub ich magazynowanie w tym celu pod takim oznaczeniem lub oferowanie i świadczenie usług pod tym oznaczeniem;
 - c) przywóz lub wywóz towarów pod takim oznaczeniem;
 - d) używanie oznaczenia jako nazwy handlowej lub firmy lub części nazwy handlowej lub firmy;
 - e) używanie oznaczenia w dokumentach handlowych i w reklamie;
 - f) używanie oznaczenia w reklamie porównawczej w sposób sprzeczny z dyrektywą 2006/114/WE.

Wtorek, 25 lutego 2014 r.

4. Właścicielowi zarejestrowanego znaku towarowego przysługuje również prawo uniemożliwiania przywozu **do Unii** towarów ~~na podstawie ust. 3 lit. e~~ **dostarczanych w małych przesyłkach zgodnie z definicją zawartą w rozporządzeniu (UE) nr 608/2013**, w przypadku gdy w celach handlowych ~~obrocie handlowym~~ działa wyłącznie nadawca towarów **i gdy takie towary, w tym opakowania, opatrzone są bez upoważnienia znakiem towarowym identycznym ze znakiem towarowym zarejestrowanym w odniesieniu do tych towarów lub którego nie można odróżnić pod względem jego istotnych elementów od tego znaku towarowego. W przypadku podjęcia takich środków państwa członkowskie dopilnowują, by poszczególne osoby lub podmioty, które zamówiły towary, były informowane o przyczynach podjęcia środków, a także o przysługujących im na mocy prawa prawach w stosunkach z nadawcą.**

5. **Bez uszczerbku dla przepisów WTO, w szczególności art. V GATT dotyczącego swobodnego tranzytu towarów**, właścicielowi zarejestrowanego znaku towarowego przysługuje również prawo uniemożliwienia wszystkim osobom trzecim wprowadzenia towarów – w kontekście działalności handlowej – na obszar celny państwa członkowskiego, w którym zarejestrowany jest znak towarowy, bez dopuszczenia ich do swobodnego obrotu na tym obszarze, w przypadku gdy towary te, w tym opakowania, pochodzą z państw trzecich i opatrzone są – bez zgody – znakiem towarowym, który jest identyczny ze znakiem towarowym zarejestrowanym w odniesieniu do tych towarów, lub którego nie można odróżnić – pod względem jego istotnych elementów – od tego znaku towarowego. **[Popr. 30 i 56]**

6. Jeżeli na podstawie prawa państwa członkowskiego używanie oznaczenia zgodnie z warunkami, o których mowa w ust. 2 lit. b) lub c), nie mogło być zabronione przed datą wejścia w życie przepisów niezbędnych do wykonania pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG ⁽¹⁾ w danym państwie członkowskim, prawa nadawane przez znak towarowy nie mogą stanowić podstawy do zakazu dalszego używania tego oznaczenia.

7. Ustępy 1, 2, 3 i 6 nie mają wpływu na przepisy obowiązujące w państwach członkowskich dotyczące ochrony przed używaniem oznaczenia w celach innych niż odróżnienie towarów lub usług, jeżeli używanie tego oznaczenia bez właściwego powodu przyniosłoby nieuzasadnioną korzyść lub byłoby szkodliwe dla odróżniającego charakteru lub renomy znaku towarowego.

Artykuł 11

Naruszenie praw właściciela w wyniku używania wizualnej postaci produktu, opakowania lub innych środków

W przypadku gdy istnieje prawdopodobieństwo, że wizualna postać produktu, opakowanie lub inne środki, na których umieszczony jest znak towarowy, będą używane w odniesieniu do towarów lub usług a takie użycie w stosunku do tych towarów i usług stanowiłoby naruszenie praw właściciela na podstawie art. 10 ust. 2 i 3, właściciel ma prawo zakazać:

- a) umieszczania w ramach obrotu handlowego oznaczenia ~~identycznego~~ **, które zgodnie z art. 5 ust. 1 niniejszej dyrektywy jest identyczne** ze znakiem towarowym lub do niego podobnego ~~na wizualnej postaci produktu, opakowaniu podobne, na opakowaniu, etykietach, metkach, zabezpieczeniach, elementach służących weryfikacji autentyczności~~ lub **wszelkich** innych środkach, na których znak może zostać umieszczony; **[Popr. 31]**
- b) oferowania lub wprowadzania do obrotu, lub magazynowania w tych celach, lub też przywozu lub wywozu ~~wizualnej postaci produktu, opakowania, etykiet, metek, zabezpieczeń, elementów służących weryfikacji autentyczności~~ lub **wszelkich** innych środków, na których umieszczony jest znak. **[Popr. 32]**

Artykuł 12

Reprodukcja znaków towarowych w słownikach

Jeżeli reprodukcja znaku towarowego w słowniku, encyklopedii lub w podobnym zbiorze informacji stwarza wrażenie, że stanowi on nazwę rodzajową towarów lub usług, dla których znak towarowy jest zarejestrowany, wydawca utworu zapewnia, na żądanie właściciela znaku towarowego, aby reprodukcji znaku towarowego, najpóźniej w następnym wydaniu publikacji, towarzyszyło wskazanie, że jest to zarejestrowany znak towarowy.

Artykuł 13

Zakaz używania znaku towarowego zarejestrowanego na rzecz agenta lub przedstawiciela

1. W przypadku gdy znak towarowy został zarejestrowany na rzecz agenta lub przedstawiciela osoby będącej właścicielem znaku towarowego, bez zgody właściciela, właściciel ma prawo do podjęcia któregośkolwiek z poniższych działań:

- a) wniesienia sprzeciwu wobec używania jego znaku przez jego agenta lub przedstawiciela;

⁽¹⁾ Pierwsza Dyrektywa Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. L 40 z 11.2.1989, s. 1).

Wtorek, 25 lutego 2014 r.

- b) żądania od agenta lub przedstawiciela dokonania cesji znaku towarowego na swoją rzecz.
2. Ustępu 1 nie stosuje się w przypadku, gdy agent lub przedstawiciel uzasadni swoje działanie.

Artykuł 14

Ograniczenie skutków znaku towarowego

1. Znak towarowy nie uprawnia właściciela do zakazania osobie trzeciej używania w obrocie handlowym:

- a) jej własnego nazwiska lub adresu;
- b) oznaczeń lub wskazówek, które nie mają odróżniającego charakteru lub które dotyczą rodzaju, jakości, ilości, zamierzonego przeznaczenia, wartości, pochodzenia geograficznego, daty produkcji towarów lub świadczenia usług, lub innych cech charakterystycznych towarów lub usług;
- c) znaku towarowego do celów wskazania lub odwołania się do towarów lub usług jako towarów lub usług danego właściciela znaku towarowego, zwłaszcza jeżeli użycie znaku towarowego:
 - (i) jest niezbędne dla wskazania zamierzonego przeznaczenia towarów lub usług, zwłaszcza akcesoriów lub części zamiennych.
 - (ii) **ma miejsce w ramach reklamy porównawczej spełniającej wszystkie warunki określone w dyrektywie 2006/114/WE¹;**
 - (iii) **ma na celu zwrócenie uwagi konsumenta na odsprzedaż towarów oryginalnych, które pierwotnie zostały sprzedane przez właściciela znaku towarowego lub za jego zgodą;**
 - (iv) **ma na celu zaproponowanie legalnej alternatywy dla towarów lub usług właściciela znaku towarowego;**
 - (v) **ma miejsce w celu parodii, ekspresji artystycznej, krytyki lub komentarza;**

~~Akapit pierwszy~~ **Niniejszy ustęp** stosuje się wyłącznie w przypadku, gdy używanie znaku towarowego przez osobę trzecią przebiega zgodnie z uczciwymi praktykami w handlu i przemyśle. [Popr. 33]

~~2. Uznaje się, że używanie znaku towarowego przez osobę trzecią nie przebiega zgodnie z uczciwymi praktykami zwłaszcza w następujących przypadkach:~~

- ~~a) stwarza wrażenie, że istnieje związek handlowy między osobą trzecią a właścicielem znaku towarowego;~~
- ~~b) stanowi nieuczciwe wykorzystanie odróżniającego charakteru lub renomy znaku towarowego bez uzasadnionego powodu lub jest dla nich szkodliwe. [Popr. 34]~~

(2a) Znak towarowy nie uprawnia właściciela do zakazania osobie trzeciej używania znaku towarowego z uzasadnionego powodu mającego związek z jakimkolwiek niekomercyjnym zastosowaniem znaku. [Popr. 35]

3. Znak towarowy nie uprawnia właściciela do zakazania osobie trzeciej używania, w obrocie handlowym, wcześniejszego prawa, które ma zastosowanie jedynie na konkretnym obszarze, jeżeli prawo to jest uznawane przez ustawodawstwo danego państwa członkowskiego i w granicach terytorium, na którym jest uznawane.

Artykuł 15

Wyczerpanie praw przyznanych przez znak towarowy

1. Znak towarowy nie uprawnia właściciela do zakazania używania tego znaku w odniesieniu do towarów, które zostały wprowadzone do obrotu na terytorium Unii pod tym znakiem towarowym przez właściciela lub za jego zgodą.
2. Ustępu 1 nie ma zastosowania, jeżeli właściciel ma prawnie uzasadnione powody, aby sprzeciwić się dalszemu obrotowi towarami, w szczególności jeżeli stan towarów zmienił się lub pogorszył po wprowadzeniu ich do obrotu.

Artykuł 16

Używanie znaków towarowych

1. Jeżeli w okresie pięciu lat od daty rejestracji znak towarowy nie był rzeczywiście używany przez właściciela w danym państwie członkowskim w stosunku do towarów lub usług, dla których jest zarejestrowany, lub jeżeli takie używanie było zawieszane przez nieprzerwany okres pięciu lat, znak towarowy podlega ograniczeniom i sankcjom przewidzianym w art. 17, art. 19 ust. 1, art. 46 ust. 1 oraz art. 48 ust. 3 i 4, chyba że istnieją uzasadnione powody jego nieużywania.

Wtorek, 25 lutego 2014 r.

2. Jeżeli państwo członkowskie postanowi wprowadzić postępowanie w sprawie sprzeciwu po dokonaniu rejestracji, pięcioletni okres, o którym mowa w ust. 1, liczy się od daty, od której nie istnieje już możliwość zgłaszania sprzeciwu wobec danego znaku, lub – jeżeli zgłoszono sprzeciw i go nie wycofano – od dnia, w którym decyzja kończąca postępowanie w sprawie sprzeciwu stała się ostateczna.

3. W odniesieniu do znaków towarowych zarejestrowanych na podstawie międzynarodowych uzgodnień, które wywierają skutek w państwie członkowskim, pięcioletni okres, o którym mowa w ust. 1, liczy się od daty, od której nie istnieje już możliwość odrzucenia znaku lub zgłoszenia sprzeciwu wobec niego. W przypadku zgłoszenia sprzeciwu i nie wycofania go okres ten liczy się od dnia, w którym decyzja kończąca postępowanie w sprawie sprzeciwu stała się ostateczna.

3a. W rejestrze należy ująć datę rozpoczęcia pięcioletniego okresu, o którym mowa w ust. 1, 2 i 3. [Popr. 36]

4. W rozumieniu ust. 1 za używanie uważa się również:

- a) używanie znaku towarowego w postaci różniącej się w elementach, które nie zmieniają odróżniającego charakteru znaku w postaci, w jakiej ten znak został zarejestrowany, bez względu na to, czy znak towarowy w postaci, w jakiej jest używany, jest również zarejestrowany na rzecz właściciela;
- b) umieszczanie znaku towarowego na towarach lub na ich opakowaniach w danym państwie członkowskim wyłącznie w celu wywozu.

5. Używanie znaku towarowego za zgodą właściciela uważa się za dokonane przez właściciela.

Artykuł 17

Nieuzywanie znaku towarowego jako zarzut w postępowaniu w sprawie naruszenia

Właścicielowi znaku towarowego przysługuje prawo zakazywania używania oznaczenia tylko wówczas, gdy w momencie wniesienia powództwa o naruszenie nie istnieje możliwość stwierdzenia wygaśnięcia jego praw na podstawie art. 19.

Artykuł 18

Niepodważalne prawo właściciela późniejszego zarejestrowanego znaku towarowego jako zarzut w postępowaniu w sprawie naruszenia

1. W postępowaniu w sprawie naruszenia właścicielowi znaku towarowego nie przysługuje prawo zakazywania używania później zarejestrowanego znaku towarowego, jeżeli ten późniejszy znak towarowy nie podlega stwierdzeniu nieważności, zgodnie z art. 8, art. 9 ust. 1 i 2 i art. 48 ust. 3.

2. W postępowaniu w sprawie naruszenia właścicielowi znaku towarowego nie przysługuje prawo zakazywania używania później zarejestrowanego europejskiego znaku towarowego, jeżeli ten późniejszy znak towarowy nie podlega stwierdzeniu nieważności, zgodnie z art. 53 ust. 3 i 4, art. 54 ust. 1 i 2 lub art. 57 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009.

3. W przypadku gdy właścicielowi znaku towarowego nie przysługuje prawo zakazywania używania później zarejestrowanego znaku towarowego na podstawie ust. 1 lub 2, właścicielowi tego później zarejestrowanego znaku towarowego nie przysługuje – w ramach postępowania w sprawie naruszenia – prawo zakazywania używania wcześniejszego znaku towarowego, nawet jeśli na prawo z wcześniejszego znaku nie można już się powoływać przeciwko późniejszemu znakowi towarowemu.

Sekcja 4

wygaśnięcie praw ze znaku towarowego

Artykuł 19

Brak rzeczywistego używania jako podstawa stwierdzenia wygaśnięcia

1. Uprawnienie do znaku towarowego podlega stwierdzeniu wygaśnięcia, jeżeli w nieprzerwanym okresie pięciu lat znak ten nie był przedmiotem rzeczywistego używania w państwie członkowskim w związku z towarami lub usługami, dla których jest zarejestrowany, i nie istnieją żadne uzasadnione powody jego nieużywania.

2. Nikt nie może wnosić o stwierdzenie wygaśnięcia praw właściciela znaku towarowego, jeżeli w przedziale czasu pomiędzy upływem pięcioletniego okresu i złożeniem wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia rozpoczęło się lub zostało wznowione rzeczywiste używanie znaku towarowego.

Wtorek, 25 lutego 2014 r.

3. Rozpoczęcie lub wznowienie używania w ciągu trzech miesięcy poprzedzających złożenie wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia rejestracji i które nastąpiło najwcześniej w momencie upływu nieprzerwanego pięcioletniego okresu nieużywania, nie jest brane pod uwagę, jeżeli przygotowania do rozpoczęcia lub wznowienia używania podjęte zostały dopiero wówczas, gdy właściciel dowiedział się o możliwości złożenia wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia.

Artykuł 20

Przekształcenie się znaku towarowego w powszechną nazwę lub wprowadzające w błąd oznaczenie jako podstawy stwierdzenia wygaśnięcia

Uprawnienie do znaku towarowego podlega stwierdzeniu wygaśnięcia, jeżeli po dacie rejestracji:

- a) znak towarowy stał się w handlu, w wyniku działania lub zaniechania właściciela, nazwą powszechnie używaną w odniesieniu do towarów lub usług, dla których został zarejestrowany;
- b) w wyniku używania znaku towarowego przez właściciela lub za jego zgodą, w odniesieniu do towarów lub usług, dla których został on zarejestrowany, zachodzi możliwość wprowadzenia odbiorców w błąd, w szczególności co do natury, jakości lub pochodzenia geograficznego towarów lub usług.

Artykuł 21

Stwierdzenie wygaśnięcia dotyczące jedynie niektórych towarów lub usług

Jeżeli podstawy stwierdzenia wygaśnięcia znaku towarowego istnieją jedynie w odniesieniu do niektórych towarów lub usług, dla których ten znak towarowy został zarejestrowany, stwierdzenie wygaśnięcia dotyczy jedynie tych towarów lub usług.

Sekcja 5

znak towarowy jako przedmiot własności

Artykuł 22

Przeniesienie zarejestrowanego znaku towarowego

1. Znak towarowy może być przeniesiony, niezależnie od przeniesienia przedsiębiorstwa, w odniesieniu do niektórych lub wszystkich towarów lub usług, dla których jest on zarejestrowany.
2. Przeniesienie całości przedsiębiorstwa obejmuje przeniesienie znaku towarowego, z wyjątkiem przypadku gdy istnieje umowa stanowiąca inaczej lub okoliczności wyraźnie stanowią inaczej. Przepis ten stosuje się do umownego zobowiązania do przeniesienia przedsiębiorstwa.
3. ~~Nie naruszając przepisów ust. 2 przeniesienie znaku towarowego wymaga, pod rygorem nieważności, formy pisemnej i podpisu stron umowy, z wyjątkiem przypadku gdy przeniesienie wynika z orzeczenia. [Popr. 37]~~
4. Na żądanie jednej ze stron przeniesienie wpisuje się do rejestru, a informacje o nim publikuje, **jeżeli wnioskująca strona dostarczyła urzędowi dokumenty potwierdzające przeniesienie. [Popr. 38]**
5. Do momentu ~~wpisania~~ **otrzymania przez urząd zgłoszenia w sprawie rejestracji** przeniesienia ~~do rejestru~~ następcą prawnym nie może powoływać się na prawa wynikające z rejestracji znaku towarowego wobec osób trzecich. **[Popr. 39]**
6. W przypadku konieczności dochowania terminów w kontaktach z urzędem następcą prawnym może składać odpowiednie oświadczenia do urzędu po otrzymaniu przez ten urząd wniosku o wpis do rejestru przeniesienia znaku towarowego.

Artykuł 23

Prawa rzeczowe

1. Znak towarowy może, niezależnie od przedsiębiorstwa, stanowić zabezpieczenie lub przedmiot praw rzeczowych.
2. Na wniosek jednej ze stron prawa, o których mowa w ust. 1, wpisuje się do rejestru, a informacje o nich publikuje.

Wtorek, 25 lutego 2014 r.

Artykuł 24

Wszczęcie egzekucji

1. Znak towarowy może być przedmiotem egzekucji.
2. Na wniosek jednej ze stron informację o wszczęciu egzekucji wpisuje się do rejestru i publikuje.

Artykuł 25

Postępowanie upadłościowe

W przypadku gdy znak towarowy jest przedmiotem postępowania upadłościowego, na wniosek właściwego organu wpis o tej treści jest dokonywany w rejestrze i publikowany.

Artykuł 26

Udzielanie licencji

1. Znak towarowy może być przedmiotem licencji udzielonej w odniesieniu do niektórych lub wszystkich towarów lub usług, dla których został zarejestrowany oraz w odniesieniu do całego lub części danego państwa członkowskiego. Licencja może być wyłączna lub niewyłączna.
2. Właściciel znaku towarowego może powoływać się na prawa nadane przez znak towarowy przeciwko licencjobiorcy, który narusza którekolwiek z postanowień umowy licencyjnej odnoszące się do:
 - a) okresu jej obowiązywania;
 - b) formy objętej rejestracją, w jakiej znak towarowy może być używany;
 - c) zakresu towarów lub usług, dla których licencja jest udzielona;
 - d) terytorium, na którym znak towarowy może być używany; lub
 - e) jakości towarów wytwarzanych lub usług świadczonych przez licencjobiorcę.
3. Bez uszczerbku dla postanowień umowy licencyjnej licencjobiorca może wystąpić z powództwem o naruszenie znaku towarowego wyłącznie za zgodą właściciela tego znaku. Licencjobiorca wyłączny może jednak wystąpić z takim powództwem, jeżeli właściciel znaku towarowego, po otrzymaniu oficjalnego wezwania, sam nie wytoczy powództwa w sprawie naruszenia w stosownym terminie.
4. W celu uzyskania odszkodowania za poniesioną szkodę licencjobiorca może być uprawniony do przystąpienia do postępowania w sprawie naruszenia wszczętego z powództwa właściciela znaku towarowego.
5. Na wniosek jednej ze stron informacje o udzieleniu lub przeniesieniu licencji w zakresie znaku towarowego wpisuje się do rejestru i publikuje.

Artykuł 27

Zgłoszenie znaku towarowego jako przedmiot własności

Artykuły 22–26 stosuje się do zgłoszeń znaków towarowych.

Sekcja 6

znaki gwarancyjne, znaki certyfikujące i znaki wspólne

Artykuł 28

Definicje

~~Do celów niniejszej sekcji stosuje się następujące definicje:~~

- 1) ~~„znak gwarancyjny lub certyfikujący” oznacza znak towarowy, które został określony jako taki w momencie zgłoszenia i który pozwala odróżnić towary lub usługi, które zostały certyfikowane przez właściciela znaku pod względem pochodzenia geograficznego, materiału, sposobu produkcji towarów lub świadczenia usług, jakości, dokładności lub innych cech, od towarów i usług, które nie są w ten sposób certyfikowane;~~

Wtorek, 25 lutego 2014 r.

- 2) „znak wspólny” oznacza znak towarowy, który został określony jako taki w momencie zgłoszenia i który pozwala odróżnić towary lub usługi członków organizacji, która jest właścicielem znaku, od towarów lub usług innych przedsiębiorstw. [Popr. 40]

Artykuł 29

Znaki gwarancyjne oraz znaki certyfikujące

1. Państwa członkowskie mogą przewidzieć możliwość rejestracji znaków gwarancyjnych lub certyfikujących.
2. Państwa członkowskie mogą postanowić, że odmawia się rejestracji znaków gwarancyjnych lub certyfikujących lub stwierdza się ich wygaśnięcie lub nieważność, w oparciu o podstawy inne niż te, które zostały określone w art. 3, 19 i 20, jeżeli wymaga tego funkcja takich znaków.
3. Znak gwarancyjny lub certyfikujący składający się z oznaczeń lub określeń, które mogą służyć w obrocie handlowym dla wskazania pochodzenia geograficznego towarów lub usług, nie uprawnia właściciela do zakazywania osobie trzeciej używania w obrocie handlowym takich oznaczeń lub określeń, pod warunkiem że osoba ta używa ich zgodnie z uczciwymi praktykami handlowymi lub przemysłowymi. W szczególności taki znak nie może być powoływany przeciwko osobie trzeciej, która jest uprawniona do używania nazwy geograficznej.

Artykuł 30

Znaki wspólne

1. Państwa członkowskie zapewniają możliwość rejestracji znaków wspólnych.
2. Znaki wspólne mogą zgłaszać organizacje wytwórców, producentów, usługodawców lub handlowców, które na mocy regulujących je przepisów posiadają zdolność w swoim własnym imieniu do nabywania praw i obowiązków wszelkiego rodzaju, zawierania umów lub dokonywania innych czynności prawnych oraz pozywania i bycia pozywanym, jak również osoby prawne regulowane przepisami prawa publicznego.
3. W drodze odstępstwa od art. 4 ust. 1 lit. c) oznaczenia lub określenia, które mogą służyć w obrocie handlowym do wskazania pochodzenia geograficznego towarów lub usług, mogą stanowić znaki wspólne.

Znak wspólny nie uprawnia właściciela do zakazywania osobom trzecim używania w obrocie takich oznaczeń lub określeń, pod warunkiem że używają ich zgodnie z uczciwymi praktykami w przemyśle i handlu. W szczególności na taki znak nie można się powoływać na niekorzyść osoby trzeciej, która jest uprawniona do używania nazwy geograficznej.

Artykuł 31

Regulamin używania znaku wspólnego

1. Zgłaszający znak wspólny przedkłada **urzędowi** regulamin używania tego znaku. [Popr. 41]
2. Regulamin używania wskazuje osoby upoważnione do używania znaku, warunki członkostwa w organizacji i warunki używania znaku, w tym sankcje. Regulamin używania znaku, o którym mowa w art. 30 ust. 3, umożliwia wszystkim osobom, których towary lub usługi pochodzą z danego obszaru geograficznego, uzyskanie członkostwa w organizacji, która jest właścicielem znaku.

Artykuł 32

Odrzucenie zgłoszenia

1. Obok przypadków, gdy odrzucenie zgłoszenia znaku towarowego następuje w oparciu o podstawy odrzucenia zgłoszenia przewidziane w art. 4 i 5, zgłoszenie znaku wspólnego odrzuca się, jeżeli nie są spełnione przepisy art. 28 ust. 2, art. 30 lub art. 31 lub jeżeli regulamin używania jest sprzeczny z porządkiem publicznym lub z przyjętymi dobrymi obyczajami.
2. Zgłoszenie znaku wspólnego odrzuca się również, jeżeli istnieje ryzyko wprowadzenia opinii publicznej w błąd co do charakteru lub znaczenia znaku, w szczególności jeżeli może on być uznany za coś innego niż znak wspólny.
3. Zgłoszenia nie odrzuca się, jeżeli zgłaszający, w wyniku zmiany regulaminu używania, spełnia wymogi ust. 1 i 2.

Wtorek, 25 lutego 2014 r.

Artykuł 33

Używanie znaków wspólnych

Wymogi art. 16 zostają spełnione w przypadku rzeczywistego używania znaku wspólnego zgodnie z art. 16 przez jakąkolwiek osobę, która jest uprawniona do jego używania.

Artykuł 34

Zmiana regulaminu używania znaku wspólnego

1. Właściciel znaku wspólnego przedstawia w urzędzie każdy zmieniony regulamin używania.
2. Zmiana jest odnotowywana w rejestrze, chyba że zmieniony regulamin używania nie spełnia wymogów art. 31 lub ma do niego zastosowanie jedna z podstaw odrzucenia, o których mowa w art. 32.
3. Przepisy art. 42 ust. 2 stosuje się do zmienionych regulaminów używania.
4. Do celów niniejszej dyrektywy zmiany regulaminu używania są skuteczne dopiero od daty odnotowania zmiany w rejestrze.

Artykuł 35

Osoby uprawnione do wnoszenia powództwa o naruszenie

1. Przepisy art. 26 ust. 3 i 4 stosuje się do każdej osoby uprawnionej do używania znaku wspólnego.
2. Właściciel znaku wspólnego może domagać się, w imieniu osób uprawnionych do używania znaku, odszkodowania za szkody poniesione przez te osoby w wyniku nieuprawnionego używania tego znaku.

Artykuł 36

Dodatkowe podstawy stwierdzenia wygaśnięcia

Wygaśnięcie praw właściciela znaku wspólnego na podstawie wniosku skierowanego do urzędu lub roszczenia wzajemnego w postępowaniu w sprawie naruszenia stwierdza się – obok przypadków, w których zastosowanie mają podstawy stwierdzenia wygaśnięcia przewidziane w art. 19 i 20 – w następujących przypadkach:

- a) właściciel nie podejmuje stosownych środków w celu uniemożliwienia używania znaku w sposób niezgodny z warunkami używania ustanowionymi w regulaminie używania, którego zmiany odnotowano, w stosownych przypadkach, w rejestrze;
- b) sposób, w jaki znak jest używany przez osobę uprawnioną, powoduje ryzyko wprowadzenia opinii publicznej w błąd w sposób określony w art. 32 ust. 2;
- c) zmianę regulaminu używania znaku odnotowano w rejestrze z naruszeniem przepisów art. 34 ust. 2, chyba że właściciel znaku spełnia – po dokonaniu dalszych zmian regulaminu używania – wymogi określone w tym artykule.

Artykuł 37

Dodatkowe podstawy unieważnienia

Nieważność znaku wspólnego – obok przypadków, w których zastosowanie mają podstawy unieważnienia przewidziane w art. 4 i 5 – stwierdza się, jeśli został on zarejestrowany z naruszeniem przepisów art. 32, chyba że właściciel znaku spełnia – po dokonaniu zmian regulaminu używania – wymogi określone w art. 32.

Rozdział 3

Procedury

Sekcja 1

zgłoszenie i rejestracja

Artykuł 38

Warunki, które spełniać muszą zgłoszenia

1. Zgłoszenie znaku towarowego do rejestracji zawiera **co najmniej**: [Popr. 42]

Wtorek, 25 lutego 2014 r.

- a) podanie o rejestrację,
- b) informacje identyfikujące zgłaszającego,
- c) wykaz towarów lub usług, w odniesieniu do których wnioskuje się o rejestrację,
- d) przedstawienie znaku towarowego.

2. Zgłoszenie znaku towarowego wymaga uiszczenia opłaty za zgłoszenie oraz, w stosownym przypadku, opłaty lub opłat za zgłoszenie do odpowiednich klas.

Artykuł 39

Data dokonania zgłoszenia

1. Za datę dokonania zgłoszenia znaku towarowego przyjmuje się dzień, w którym zgłaszający składa w urzędzie dokumenty zawierające informacje określone w art. 38.
2. Państwa członkowskie mogą także postanowić, że nadanie daty dokonania zgłoszenia wymaga uiszczenia podstawowej opłaty za zgłoszenie lub opłaty rejestracyjnej.

Artykuł 40

Oznaczenie tożsamości i klasyfikacja towarów i usług

1. Towary i usługi, w stosunku do których wnioskuje się o rejestrację, klasyfikuje się zgodnie z systemem klasyfikacji ustanowionym Porozumieniem nicejskim dotyczącym międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r. (zwanym dalej „klasyfikacją nicejską”).
2. Zgłaszający wskazuje towary i usługi, w stosunku do których wnioskuje o prawo ochronne, z odpowiednią jasnością i precyzją, aby umożliwić właściwym organom i podmiotom gospodarczym, wyłącznie na tej podstawie, określenie zakresu wnioskowanej ochrony. Wykaz towarów i usług dopuszcza klasyfikację każdej pozycji wyłącznie do jednej klasy klasyfikacji nicejskiej.
3. Do celów ust. 2 dopuszcza się użycie ogólnych określeń nagłówków klasyfikacyjnych klasyfikacji nicejskiej lub innych ogólnych terminów, pod warunkiem że spełniają one wymagane standardy jasności i precyzji.
4. Urząd odrzuca zgłoszenie w odniesieniu do terminów, które są niejasne lub nieprecyzyjne, jeśli zgłaszający nie zaproponuje możliwego do przyjęcia brzmienia tych terminów w terminie ustalonym w tym celu przez urząd. Ze względu na jasność i pewność prawa urzędy, we współpracy ze sobą, sporządzają wykaz odzwierciedlający ich własne praktyki administracyjne w zakresie klasyfikacji towarów i usług.
5. Użycie ogólnych terminów, w tym ogólnych określeń nagłówków klasyfikacyjnych klasyfikacji nicejskiej, interpretuje się jako obejmujące wszystkie towary lub usługi wyraźnie objęte dosłownym znaczeniem danego określenia lub terminu. Użycia tych terminów lub określeń nie można interpretować w sposób sugerujący, że obejmują one zastrzeżenie dotyczące towarów lub usług, którego nie można w ten sposób rozumieć.
6. Jeżeli zgłaszający wnioskuje o rejestrację do więcej niż jednej klasy, **grupuje on** towary i usługi ~~grupuje się~~ według klas klasyfikacji nicejskiej, przy czym każda grupa poprzedzana jest numerem klasy, do której należy dana grupa towarów lub usług, ~~i prezentowana~~ **oraz prezentuje je** według kolejności klas. [Popr. 43]
7. Klasyfikacja towarów i usług służy wyłącznie celom administracyjnym. Figurowanie towarów i usług w tej samej klasie według klasyfikacji nicejskiej nie stanowi podstawy, aby uznać je za podobne do siebie, a figurowanie towarów i usług w różnych klasach według klasyfikacji nicejskiej nie stanowi podstawy, aby uznać je za niepodobne do siebie.

Artykuł 41

Badanie z urzędu

~~Urzędy ograniczają przeprowadzane z urzędu badanie tego, czy zgłoszenie znaku towarowego kwalifikuje się do rejestracji, do braku bezwzględnych podstaw odmowy przewidzianych w art. 4.~~ [Popr. 44]

Artykuł 42

Uwagi osób trzecich

1. Przed rejestracją znaku towarowego każda osoba fizyczna lub prawna oraz każda grupa lub organ reprezentujący wytwórców, producentów, usługodawców, handlowców lub konsumentów może przekazać do urzędu uwagi na piśmie, wskazując, w oparciu o które podstawy wymienione w art. 4 znak towarowy nie może zostać zarejestrowany z urzędu. Podmioty te mogą być stronami w postępowaniu przed urzędem.

Wtorek, 25 lutego 2014 r.

2. Każda osoba fizyczna lub prawna oraz każda grupa lub organ reprezentujący wytwórców, producentów, usługodawców, handlowców lub konsumentów może przekazać do urzędu uwagi na piśmie, powołując się – obok podstaw, o których mowa w ust. 1 – na konkretne podstawy powodujące konieczność odrzucenia zgłoszenia znaku wspólnego na podstawie art. 32 ust. 1 i 2.

2a. Nie wymaga się stosowania przepisów tego artykułu od państw członkowskich, które wszczęły procedurę sprzeciwu w oparciu o podstawy bezwzględne objęte art. 4. [Popr. 45]

Artykuł 43

Podział zgłoszeń i rejestracji

Zgłaszający lub właściciel może podzielić zgłoszenie lub rejestrację znaku towarowego na jedno lub większą liczbę zgłoszeń lub rejestracji poprzez złożenie oświadczenia w urzędzie.

Artykuł 44

Opłaty

Rejestracja i przedłużenie ochrony znaku towarowego podlega dodatkowej opłacie za każdą klasę towarów i usług powyżej jednej klasy.

Sekcja 2

procedura sprzeciwu, stwierdzenia wygaśnięcia i nieważności

Artykuł 45

Procedura sprzeciwu

1. Państwa członkowskie przewidują wydajną i szybką procedurę administracyjną przed swoimi urzędami pozwalającą na zgłoszenie sprzeciwu wobec rejestracji zgłoszenia znaku towarowego w oparciu o podstawy przewidziane w art. 5.

2. Procedura administracyjna, o której mowa w ust. 1, przewiduje przynajmniej możliwość zgłoszenia sprzeciwu przez właściciela wcześniejszego prawa, o którym mowa w art. 4 ust. 1 lit. i) oraz art. 5 ust. 3 lit. a). **Sprzeciw może zostać zgłoszony w oparciu o jedno lub większą liczbę wcześniejszych praw, pod warunkiem, że wszystkie one należą do tego samego właściciela, oraz w związku z częścią lub całością towarów lub usług, w odniesieniu do których zarejestrowano lub stosowano wcześniejsze prawa, oraz może zostać skierowany w odniesieniu do części lub całości towarów lub usług, które obejmuje sporny znak towarowy. [Popr. 46]**

3. Stronom **na ich wspólny wniosek** zapewnia się okres ~~przynajmniej~~ **minimum** dwóch miesięcy ~~przed wszczęciem~~ **w ramach** postępowania w sprawie sprzeciwu na osiągnięcie porozumienia w sprawie możliwości ugodowego rozstrzygnięcia sporu między stroną zgłaszającą sprzeciw a zgłaszającym znak towarowy. [Popr. 47]

Artykuł 46

Nieużywanie znaku towarowego jako zarzut w postępowaniu w sprawie sprzeciwu

1. W administracyjnym postępowaniu w sprawie sprzeciwu, jeżeli w dniu dokonania zgłoszenia lub w dacie pierwszeństwa późniejszego znaku towarowego dobiegł już końca pięcioletni okres, w którym musiało nastąpić rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego, jak określono w art. 16, na wniosek zgłaszającego właściciela wcześniejszego znaku towarowego, który zgłosił sprzeciw, przedstawia dowód na to, że wcześniejszy znak towarowy był rzeczywiście używany, jak określono w art. 16, w pięcioletnim okresie poprzedzającym datę dokonania zgłoszenia lub datę pierwszeństwa późniejszego znaku towarowego lub że istniały uzasadnione powody jego nieużywania. W przypadku braku takiego dowodu sprzeciw odrzuca się.

2. Jeżeli wcześniejszy znak towarowy był używany wyłącznie w odniesieniu do części towarów lub usług, dla których został zarejestrowany, uznaje się go – do celu rozpatrywania sprzeciwu zgodnie z ust. 1 – za zarejestrowany tylko dla tej części towarów i usług.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się w przypadku, gdy wcześniejszy znak towarowy jest europejskim znakiem towarowym. W takim przypadku rzeczywiste używanie europejskiego znaku towarowego stwierdza się zgodnie z art. 15 rozporządzenia (WE) nr 207/2009.

Wtorek, 25 lutego 2014 r.

Artykuł 47

Procedura stwierdzenia wygaśnięcia lub nieważności

1. Państwa członkowskie przewidują **wydajną i szybką** procedurę administracyjną przed ich urzędami pozwalającą na stwierdzenie wygaśnięcia lub nieważności znaku towarowego. [Popr. 48]
2. Administracyjna procedura stwierdzenia wygaśnięcia przewiduje, że stwierdzenie wygaśnięcia znaku towarowego następuje w oparciu o podstawy przewidziane w art. 19 i 20.
3. Administracyjna procedura stwierdzenia nieważności przewiduje, że nieważność znaku towarowego stwierdza się w oparciu o co najmniej następujące podstawy:
 - a) znak towarowy nie powinien być zostać zarejestrowany, ponieważ nie spełnia wymogów przewidzianych w art. 4;
 - b) znak towarowy nie powinien być zostać zarejestrowany z powodu istnienia wcześniejszego prawa w rozumieniu art. 5 ust. 2 i 3;
4. Procedura administracyjna przewiduje, że wnioski o stwierdzenie wygaśnięcia lub nieważności mogą składać przynajmniej następujące podmioty:
 - a) w przypadku ust. 2 i ust. 3 lit. a) – każda osoba fizyczna lub prawna oraz każda grupa lub podmiot utworzony w celu reprezentowania interesów wytwórców, producentów, usługodawców, handlowców lub konsumentów, które na podstawie warunków regulującego je przepisów posiadają zdolność pozywania we własnym imieniu lub bycia pozwanym;
 - b) w przypadku ust. 3 lit. b) – właściciel wcześniejszego znaku, o którym mowa w art. 5 ust. 2 i 3.

4a. Wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia rejestracji lub wniosek o stwierdzenie nieważności może zostać złożony w odniesieniu do części lub całości towarów lub usług, które obejmuje sporny znak towarowy. [Popr. 49]

4b. Wniosek o stwierdzenie nieważności może zostać złożony na podstawie jednego lub większej liczby wcześniejszych praw, pod warunkiem że wszystkie one należą do tego samego właściciela. [Popr. 50]

Artykuł 48

Nieużywanie znaku towarowego jako zarzut w postępowaniu o stwierdzenie nieważności

1. W postępowaniu ~~administracyjnym~~ o stwierdzenie nieważności na podstawie zarejestrowanego znaku towarowego z wcześniejszą datą dokonania zgłoszenia lub datą pierwszeństwa, właściciel wcześniejszego znaku towarowego zobowiązany jest – jeżeli wystąpi o to właściciel późniejszego znaku towarowego – przedstawić dowód na to, że w pięcioletnim okresie poprzedzającym dzień złożenia wniosku o stwierdzenie nieważności wcześniejszy znak towarowy był rzeczywiście używany, jak określono w art. 16, w związku z towarami lub usługami, dla których został zarejestrowany i na co powołuje się jako uzasadnienie swojego wniosku, lub że istnieją uzasadnione powody jego nieużywania, pod warunkiem że pięcioletni okres, w którym musiało nastąpić rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego, dobiegł już końca w dniu złożenia wniosku o stwierdzenie nieważności. [Popr. 51]
2. Jeżeli w dniu dokonania zgłoszenia lub w dacie pierwszeństwa późniejszego znaku towarowego pięcioletni okres, w którym musiało nastąpić rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego, jak określono w art. 16, dobiegł już końca, właściciel wcześniejszego znaku towarowego zobowiązany jest przedstawić – obok dowodu wymaganego w ust. 1 – dowód na to, że znak towarowy był rzeczywiście używany w pięcioletnim okresie poprzedzającym datę dokonania zgłoszenia lub datę pierwszeństwa lub że istniały uzasadnione powody jego nieużywania.
3. W przypadku braku dowodów, o których mowa w ust. 1 i 2, wniosek o stwierdzenie nieważności na podstawie wcześniejszego znaku towarowego odrzuca się.
4. Jeżeli wcześniejszy znak towarowy był używany zgodnie z art. 16 wyłącznie w odniesieniu do części towarów lub usług, dla których został zarejestrowany, uznaje się go – do celu rozpatrywania wniosku o stwierdzenie nieważności – za zarejestrowany tylko dla tej części towarów i usług.
5. Przepisy ust. 1–4 stosuje się w przypadku, gdy wcześniejszy znak towarowy jest europejskim znakiem towarowym. W takim przypadku rzeczywiste używanie europejskiego znaku towarowego stwierdza się zgodnie z art. 15 rozporządzenia (WE) nr 207/2009.

Wtorek, 25 lutego 2014 r.

Artykuł 49

Skutki stwierdzenia wygaśnięcia i nieważności

1. Uznaje się, że zarejestrowany znak towarowy nie wywołuje – od daty złożenia wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia – skutków określonych w niniejszej dyrektywie w zakresie, w jakim stwierdzono wygaśnięcie praw właściciela. Na wniosek jednej ze stron w decyzji może zostać ustalona data wcześniejsza, z jaką wystąpiła jedna z podstaw stwierdzenia wygaśnięcia.
2. Uznaje się, że zarejestrowany znak towarowy nie wywołuje od samego początku skutków określonych w niniejszej dyrektywie w zakresie, w jakim stwierdzono jego nieważność.

Sekcja 3

czas trwania i przedłużenie rejestracji

Artykuł 50

Czas trwania rejestracji

1. Znak towarowy rejestrowany jest na okres 10 lat od daty dokonania zgłoszenia.
2. Rejestracja może być przedłużona zgodnie z art. 51 na kolejne dziesięcioletnie okresy.

Artykuł 51

Przedłużenie

1. Rejestrację znaku towarowego przedłuża się na wniosek właściciela znaku towarowego lub dowolnej upoważnionej przez niego osoby pod warunkiem uiszczenia opłaty za przedłużenie.
2. Urząd powiadamia właściciela znaku towarowego oraz każdą osobę posiadającą zarejestrowane prawo w odniesieniu do znaku towarowego o wygaśnięciu rejestracji w odpowiednim czasie przed tym wygaśnięciem. Urząd nie ponosi odpowiedzialności za nieudzielenie takiej informacji.
3. Wniosek o przedłużenie składa się w okresie sześciu miesięcy upływającym ostatniego dnia miesiąca, w którym ochrona dobiegła końca; w tym samym okresie uiszcza się również opłaty za przedłużenie. W przypadku niedotrzymania wspomnianego terminu wniosek może zostać złożony również w okresie kolejnych sześciu miesięcy, następujących po dniu, o którym mowa w zdaniu pierwszym. Opłaty za przedłużenie i dodatkowa opłata płatne są w tym kolejnym okresie.
4. W przypadku złożenia wniosku lub uiszczenia opłat tylko w odniesieniu do niektórych towarów lub usług, dla których znak towarowy jest zarejestrowany, rejestrację przedłuża się tylko dla tych towarów lub usług.
5. Przedłużenie staje się skuteczne następnego dnia po wygaśnięciu dotychczasowej rejestracji. Wzmiankę o przedłużeniu wpisuje się do rejestru i publikuje.

Sekcja 3a

komunikowanie się z urzędem

Artykuł 51a

Komunikowanie się z urzędem

Strony w postępowaniu, lub ich przedstawiciele, jeżeli tacy zostali mianowani, wyznaczają w jednym z państw członkowskich oficjalny adres do celów oficjalnego komunikowania się z urzędem. [Popr. 53]

Rozdział 4

Współpraca administracyjna

Artykuł 52

Współpraca w obszarze rejestracji znaków towarowych i administrowania nimi

Państwa członkowskie zapewniają **skuteczną** współpracę między samymi urzędami oraz między urzędami a Agencją w celu upowszechniania harmonizacji praktyk i narzędzi oraz **osiągania z myślą o osiągnięciu** spójnych wyników w zakresie badania i rejestracji znaków towarowych. [Popr. 52]

Wtorek, 25 lutego 2014 r.

Artykuł 53

Współpraca w innych obszarach

Państwa członkowskie dopilnowują, by urzędy **skutecznie** współpracowały z Agencją we wszystkich obszarach ich działalności innych niż obszary, o których mowa w art. 52, które są istotne z punktu widzenia ochrony znaków towarowych w Unii. [Popr. 53]

Rozdział 5

Przepisy końcowe

Artykuł 54

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania art. 2–6, 8–14, 16, 17, 18, 22–28 i 30–53 najpóźniej w terminie 24 miesięcy po wejściu w życie niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Przepisy te zawierają także wskazanie, że w istniejących przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odniesienia do dyrektywy uchylonej niniejszą dyrektywą odczytuje się jako odniesienia do niniejszej dyrektywy. Metody dokonywania takiego odniesienia i formułowania takiego wskazania określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 55

Uchylenie

Dyrektywa 2008/95/WE traci moc od dnia [dzień po dacie określonej w art. 54 ust. 1 akapit pierwszy niniejszej dyrektywy] bez uszczerbku dla zobowiązań państw członkowskich dotyczących terminu transpozycji do prawa krajowego dyrektywy, określonych w części B załącznika I do dyrektywy 2008/95/WE.

Odesłania do uchylonej dyrektywy odczytuje się jako odesłania do niniejszej dyrektywy, zgodnie z tabelą korelacji w załączniku.

Artykuł 56

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuły 1, 7, 15, 19, 20, 21 i 54–57 stosuje się od dnia [dzień po dacie określonej w art. 54 ust. 1 akapit pierwszy niniejszej dyrektywy].

Artykuł 57

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego

Przewodniczący

W imieniu Rady

Przewodniczący

Wtorek, 25 lutego 2014 r.

ZAŁĄCZNIK

Tabela korelacji

Dyrektywa 2008/95/WE	Niniejsza dyrektywa
Artykuł 1	Artykuł 1
—	Artykuł 2
Artykuł 2	Artykuł 3
Artykuł 3 ust. 1 lit. a)–h)	Artykuł 4 ust. 1 lit. a)–h)
—	Artykuł 4 ust. 1 lit. i) i j)
—	Artykuł 4 ust. 2 i ust. 3 zdanie pierwsze
Artykuł 3 ust. 2 lit. a)–c)	Artykuł 4 ust. 4 lit. a)–c)
Artykuł 3 ust. 2 lit. d)	Artykuł 4 ust. 3 zdanie drugie
Artykuł 3 ust. 3 zdanie pierwsze	Artykuł 4 ust. 5
Artykuł 3 ust. 3 zdanie drugie	Artykuł 4 ust. 6
Artykuł 4 ust. 1 i 2	Artykuł 5 ust. 1 i 2
Artykuł 4 ust. 3 i ust. 4 lit. a)	Artykuł 5 ust. 3 lit. a)
—	Artykuł 5 ust. 3 lit. b)
Artykuł 4 ust. 4 lit. g)	Artykuł 5 ust. 3 lit. c)
—	Artykuł 5 ust. 3 lit. d)
Artykuł 4 ust. 4 lit. b) i c)	Artykuł 5 ust. 4 lit. a) i b)
Artykuł 4 ust. 4 lit. d)–f)	—
Artykuł 4 ust. 5 i 6	Artykuł 5 ust. 5 i 6
—	Artykuł 8
Artykuł 5 ust. 1 pierwsze zdanie wstępne	Artykuł 10 ust. 1
Artykuł 5 ust. 1 drugie zdanie wstępne	Artykuł 10 ust. 2 zdanie wstępne
Artykuł 5 ust. 1 lit. a) i b)	Artykuł 10 ust. 2 lit. a) i b)
Artykuł 5 ust. 2	Artykuł 10 ust. 2
Artykuł 5 ust. 3 lit. a)–c)	Artykuł 10 ust. 3 lit. a)–c)
—	Artykuł 10 ust. 3 lit. d)
Artykuł 5 ust. 3 lit. d)	Artykuł 10 ust. 3 lit. e)
—	Artykuł 10 ust. 3 lit. f)
—	Artykuł 10 ust. 4 i 5
Artykuł 5 ust. 4 i 5	Artykuł 10 ust. 6 i 7
—	Artykuł 11
—	Artykuł 12
—	Artykuł 13
Artykuł 6 ust. 1 lit. a)–c)	Artykuł 14 ust. 1 lit. a)–c)
—	Artykuł 14 ust. 2

Wtorek, 25 lutego 2014 r.

Dyrektywa 2008/95/WE	Niniejsza dyrektywa
Artykuł 6 ust. 2	Artykuł 14 ust. 3
Artykuł 7	Artykuł 15
Artykuł 8 ust. 1 i 2	Artykuł 26 ust. 1 i 2
—	Artykuł 26 ust. 3–5
Artykuł 9	Artykuł 9
Artykuł 10 ust. 1 akapit pierwszy	Artykuł 16 ust. 1
—	Artykuł 16 ust. 2 i 3
Artykuł 10 ust. 1 akapit drugi	Artykuł 10 ust. 4
Artykuł 10 ust. 2	Artykuł 10 ust. 5
Artykuł 10 ust. 3	—
Artykuł 11 ust. 1	Artykuł 48 ust. 1–3
Artykuł 11 ust. 2	Artykuł 46 ust. 1
Artykuł 11 ust. 3	Artykuł 17
Artykuł 11 ust. 4	Artykuł 17, art. 46 ust. 2 i art. 48 ust. 4
—	Artykuł 18
Artykuł 12 ust. 1 akapit pierwszy	Artykuł 19 ust. 1
Artykuł 12 ust. 1 akapit drugi	Artykuł 19 ust. 2
Artykuł 12 ust. 1 akapit trzeci	Artykuł 19 ust. 3
Artykuł 12 ust. 2	Artykuł 20
Artykuł 13	Artykuły 7 i 21
Artykuł 14	Artykuł 6
—	Artykuły 22–25
—	Artykuł 27
—	Artykuł 28
Artykuł 15 ust. 1	Artykuł 29 ust. 1 i 2
Artykuł 15 ust. 2	Artykuł 29 ust. 3
—	Artykuły 30–54 ust. 1
Artykuł 16	Artykuł 54 ust. 2
Artykuł 17	Artykuł 55
Artykuł 18	Artykuł 56
Artykuł 19	Artykuł 57